Nr.11354029214

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2017.gada 20.aprīlī

Rīgas rajona tiesa
tiesnese I.Ādamsone-Struža
piedaloties prokurorei L.Grigānei,
aizstāvim U.Freidenfeldam,
atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu **/pers. B/**, **personas kods /personas kods/,** apsūdzībā pēc Krimināllikuma (turpmāk-KL) 230.[1]panta pirmās daļas.

Aprakstošā daļa

[1] Apsūdzētais pārkāpa dzīvnieku turēšanas noteikumus, kā rezultātā cietušajam nodarīti viegli miesas bojājumi, un tieši:

2014.gada 31.jūlijā ap plkst.21.00, Carnikavas novadā, "Gauja", meža masīvā pie d/s "Salūts", brīdī, kad /pers. B/ ar viņam piederošo Pireneju kalnu šķirnes suni ar iesauku "Basile", kurš bija bez pavadas un bez uzpurņa, un /pers. C/ ar viņam piederošo vācu aitas sugas suni ar iesauku "Ričs", bez uzpurņa un bez pavadas, ar kakla siksnu, pastaigājās pa meža taku, /pers. B/ suns, ieraugot /pers. C/ un viņa suni, sāka skriet viņu virzienā, pēc kā /pers. C/ to ieraugot ar kreiso roku satvēra savu suni aiz kakla siksnas un turēja to, bet /pers. B/ suns pieskrēja pie /pers. C/ suņa un sāka tam kost, vienlaicīgi vairākas reizes iekožot /pers. C/ kreisās rokas plaukstā, ar kuru viņš aiz kakla siksnas turēja savu suni, kā rezultātā /pers. B/ suņa kodienu rezultātā /pers. C/ tika nodarīti viegli miesas bojājumi, kas izraisa īslaicīgus veselības traucējumus uz laiku no 7 līdz 21 dienai. Ar tādām darbībām /pers. B/ pārkāpa Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu, kur noteikts, ka dzīvnieka īpašniekam ir pienākums nodrošināt, lai dzīvnieks netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus, kā arī pārkāpa MK noteikumu Nr.266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai, pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai", 13.punktā un 51.punktā noteikto, tas ir, neveica pasākumus, lai dzīvnieks neapdraud cilvēku un dzīvnieku drošību un veselību, pastaigas laikā nespēja kontrolēt dzīvnieka rīcību, neapdraudot cilvēku un dzīvnieku drošību**.**

Apsūdzētais izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts KL 230.[1]panta pirmajā daļā.

Motīvu daļa

[2] Tiesa secina, ka iztiesāšanas gaitā apsūdzētā vaina augstākminētajā apsūdzībā ir pierādīta pilnībā ar visiem pirmstiesas izmeklēšanā savāktiem un tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem to savstarpējā kopumā un sakarībā un pastāv KPL 520.pantā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

Šādu secinājumu tiesa izdara pēc pierādījumu pārbaudes tiesas sēdē un pierādījumu izvērtēšanas saistībā ar izvirzīto apsūdzību, apsūdzētā versiju savai aizstāvībai, to kopumā un savstarpējā saistībā ar visiem lietas materiāliem.

[3] Izvērtējusi lietā gūtos un pārbaudītos pierādījumus, tiesa konstatē visu subjektīvo un objektīvo pazīmju kopumu, kvalificējošās pazīmes, lai apsūdzētā darbības atzītu par noziedzīgu nodarījumu un kvalificē tās pēc KL 230.[1]panta pirmās daļas.

[4] Saskaņā ar apsūdzību apsūdzētais tiek saukts pie krimināltatbildības par to, ka viņa suns iekoda cietušā /pers. C/ kreisās rokas plaukstā, nodarot /pers. C/ vieglus miesas bojājumus, tādā veidā pārkāpjot dzīvnieku turēšanas noteikumus.

Tiesa vērš uzmanību, ka šis kriminālprocess tika uzsākts tādēļ, ka apsūdzētā suns iekoda cietušajam kreisajā rokā, un nevis labajā rokā. Līdz ar to aizstāvja argumenti attiecībā uz dubultas nesodīšanas principa neievērošanu, atsaucoties uz apsūdzētā sodīšanu pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 106.panta, nav pamatoti, jo iepriekš apsūdzētais nav atzīts par vainīgu un sodīts par to, ka viņa suns būtu sakodis cietušajam kreiso roku.

No lietas materiāliem pievienotā 2016.gada 25.aprīļa administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PC091318 un Carnikavas novada domes Administratīvās komisijas 2016.gada 26.maija lēmuma Nr.B70/41 redzams, ka apsūdzētajam administratīvais sods uzlikts par to, ka viņa suns uzbrucis un sakodis cietušā suni (2.sējuma 53., 54.-58.lapa). Tiesa atzīst, ka minētais Carnikavas novada domes Administratīvās komisijas lēmums varēja būt konkrētāks, šaurāks, neatreferējot visus apstākļus, kas konstatēti ar vienu notikumu, bet visi nav attiecināmi uz konkrēto izskatāmo administratīvā pārkāpuma lietu, taču, izvērtējot to kopsakarībā ar administratīvā pārkāpuma protokolu, nav nekādu šaubu par to, ka apsūdzētais tika saukts pie administratīvās atbildības par to, ka viņa suns sakoda cietušā suni,

nevis pašu cietušo.

Vēl jo vairāk, izskatāmajā krimināllietā apsūdzētajam apsūdzībā celta par to, ka viņa suns sakoda cietušā kreiso roku, nevis labo. Kā arī apsūdzība šajā krimināllietā nav celta par to, ka apsūdzētā suns sakoda cietušā suni. Līdz ar to tiesa konstatē, ka dubultās nesodīšanas princips ir ievērots.

[5] Tiesa, izvērtējusi lietas materiālos esošos un tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus, konstatē, ka lietā nav strīda par notikuma laiku un vietu. Cietušais liecināja, ka notikušais notika 2014.gada 31.jūlijā, ap plkst.21.00, meža masīvā Carnikavas novadā, netālu no vasarnīcas: Salūts 2-68 Gauja, kas izriet, no cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām 2014.gada 31.jūlijā (1.sējuma 10., 12.lapa), no cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām 2014.gada 12.septembrī (1.sējuma 42.-43.lapa), pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības tiesas sēdē cietušais apstiprināja, apsūdzētais notikuma vietu un laiku neapstrīdēja.

[6] Tiesa, izvērtējusi lietas materiālos esošos un tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus, konstatē, ka lietā nav strīda arī par to, ka cietušajam notikuma dienā un vietā tika sakosta kreisā roka. Tas izriet no cietušā liecībām - gan tiesas, gan pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām – kur cietušais liecina, ka viņa kreiso roku sakoda apsūdzētā suns. Tas, ka cietušajam kreisajā rokā iekoda suns, apstiprinās ar 2014.gada 1.augusta ekspertu atzinumu Nr.22-2109, 2014.gada 22.decembra papildus eksperta atzinumu Nr.37-3664 un 2016.gada 11.marta papildus eksperta atzinumu Nr.8-750 (1.sējuma 33.-34., 104.-105., 191.lapa), ar kuriem konstatēts, ka cietušajam radušies viegli miesas bojājumi – trīs kostas brūces kreisajā plaukstā – un šīs brūces radušās procesa virzītāja lēmumā un cietušā norādītajos apstākļos, secinoši, tas apstiprina cietušā liecības, ka brūces viņa kreisajā plaukstā radušās no suņa kodumiem, bet labajā rokā – maznozīmīgi miesas bojājumi – virspusēja brūce ar ādas skrāpējumu labās rokas 1.pirkstā.

[7] Aizstāvis tiesas sēdē norādīja, ka cietušais nevar izskaidrot vai neatceras, kā radās miesas bojājumi labajā rokā, līdz ar ko cietušā liecības ir nekonsekventas un pretrunīgas.

Tiesa minēto norāda, kā nepamatotu, jo tas, ka cietušais nevar konkretizēt, kādā veidā tika sakosta viņa labā roka, nav pamata uzskatam, ka cietušā liecības ir pretrunīgas, jo virspusēja brūce salīdzinājumā ar 3 kodumiem palika nepamanīta tās gūšanas laikā, taču atgriezies mājās, izpētot gūtos miesas bojājumus, varēja piefiksēt arī šādus nebūtiskus jeb maznozīmīgus miesas bojājumus. Cietušais gan tiesas, gan pirmstiesas izmeklēšanā liecināja, ka pēc kodumiem kreisajā rokā bija šokā, tādēļ nevar paskaidrot, kā radās kodums labajā rokā.

[8] Tiesa, izvērtējusi lietas materiālos esošos un tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus, konstatē, ka notikušajam ir divi aculiecinieki – apsūdzētais un cietušais. Pārējie liecinieki – /pers. D/, /pers. E/ un /pers. F/ – var liecināt tikai par apstākļiem jau pēc notikušā, jo sakošanas brīdi neviens no viņiem nav redzējis, bet tikai dzirdējuši par notikušo no paša cietušā vai viens no otra, cietušo redzēja jau pēc notikušā.

[9] Par notikušo **cietušais** liecināja, ka staigājot ar savu suni pa mežu, apmēram 30 m attālumā no sevis, ieraudzīja baltu suni. Tādēļ savu suni pasauca sev blakus, cietušā suns nostājās cietušajam blakus pie kreisā sāna un cietušais ar kreiso roku paņēma savu suni aiz kakla siksnas. Baltais suns pieskrēja klāt cietušajam un viņa sunim, apstājās, apskatījās un tad sāka kost cietušā sunim krūtīs, tad ausī un mēģināja iekost sunim arī kaklā. Apsūdzētā suns iekoda arī cietušajam rokā, visdrīzāk tādēļ, ka cietušais turēja savu suni pie kakla siksnas. Kad apsūdzētais pieskrēja, savu suni savāca. Apsūdzētais brīdī, kad pieskrēja pie cietušā, redzēja gan kā cietušais turēja savu suni, gan kā apsūdzētā suns iekoda cietušajam.
2014.gada 12.septembrī pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajās liecībās cietušais liecina, ka apsūdzētā suns, pieskrienot klāt, ieķērās viņam labajā rokā, ar kuru turēja savu suni, koda labajā rokā, pēc tam atkāpās un iekoda kreisajā rokā, kas bija cietušajam gar sānu, bet cietušais vienalga turpināja turēt savu suni. Nodarījuma rezultātā cietušajam bija sakostas abas rokas. Nopratināšanas beigās cietušais labo un precizē, ka apsūdzētā suns iekoda kreisajā rokā, un suni turēja ar kreiso roku, bet labā bija gar sānu (1.sējuma 42.-43.lapa), līdz ar ko tiesa atzīst, ka cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības nav pretrunīgas ne savstarpēji, ne ar tiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām.

Nolasītās, pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības, cietušais uzturēja. Papildus tiesas sēdē cietušais norādīja, ka apsūdzētā suns iekoda arī labajā rokā, kas apstiprinās arī ar augstākminētajiem ekspertīžu rezultātiem (1.sējuma 33.-34., 104.-105., 191.lapa).

Līdz ar ko tiesas ieskatā cietušā liecības nav pretrunīgas un ir loģiskas, nav cita citu izslēdzošas, bet papildinošas. Turklāt cietušais uzreiz pirmstiesas izmeklēšanā 2014.gada 12.septembrī precizēja, ka savu suni turēja ar kreiso roku un apsūdzētā suns sakoda kreiso roku.

[10] Savukārt **apsūdzētais** par notikušo liecināja, ka mežā viņa suns skrēja pa priekšu, suns bija bez pavadas. Ejot pakaļ sunim, ieraudzīja, ka tas pieiet pie cietušā, kurš savu suni veda pie pavadas. Liecināja, ka cietušajam suns bija labajā pusē. Abi suņi sāka plēsties, cietušais suņus mēģināja izšķirt, kas nav pretrunā arī ar paša cietuša liecībām, ka viņš mēģināja apsūdzētā suni aizdzīt prom no sava suņa. Apsūdzētais liecināja, ka cietušajam bija sakosta viena roka. Kad pēc notikušā vēlējās uzmeklēt apsūdzēto, lai piedāvātu viņam savu palīdzību, ierodoties pie cietušā uz viņa mājām, cietušajam bija apsaitēta viena roka. Gan asins, gan brūces cietušajam redzēja tikai uz vienas rokas. Pieļauj, ka uz otras rokas bija kaut kādi skrāpējumi, kas faktiski atbilst ekspertīžu atzinumos konstatētajam, proti, ka cietušajam radušies viegli miesas bojājumi – trīs kostas brūces kreisajā plaukstā, un labajā rokā – maznozīmīgi miesas bojājumi – virspusēja brūce ar ādas skrāpējumu labās rokas 1.pirkstā.

Aprakstīt, kādā veidā cietušajam tika sakosta roka vai rokas, apsūdzētais nevar, bet šķiet, ka tas notika, kad cietušais ar rokām mēģināja izšķirt suņus. Neredzēja, kurš suns iekoda cietušajam. Uzskata, ka cietušajam varēja iekost kā viens, tā otrs suns. Liecināja, ka tad, ka suņi kāvās, cietušā suns bija cietušajam pie pavadas.

[11] Pirmstiesas izmeklēšanā 2015.gada 27.janvārī, konfrontēšanas laikā apsūdzētais liecināja, ka brīdī, kad apsūdzētā suns skrēja uz cietušā un viņa suņa pusi, cietušais turēja savu suni aiz pavadas 1-1,5 m attālumā no sevis, bet tai pašā laikā apgalvo, ka neredzēja, vai apsūdzētais turēja savu roku izstieptu, bet redzēja to, ka cietušā suns bija 1-1,5 m attālumā no cietušā, bet, cik garā pavadā cietušais turēja savu suni, pateikt nevar. Savukārt cietušais liecina, ka turēja savu suni aiz kakla siksnas, paskaidrojot, ka aiz pavadas turēt ir daudz grūtāk, turklāt tādā gadījumā suns būt izrāvies visas pavadas garumā. Ņemot vērā, ka cietušais savas liecības ir pamatojis atšķirībā no apsūdzētā nekonkrētajām norādēm, kopsakarībā ar to, ka cietušā liecības nav pretrunīgas, nav cita citu izslēdzošas, tiesa lielāku ticamību piešķir tieši cietušā liecībām.

Apsūdzētais konfrontēšanas laikā apgalvo, ka cietušais ar otru roku turēja savu suni aiz kakla siksnas, kaut arī nopratināšanas sākumā apgalvo, ka cietušais savu suni turēja pavadā, līdz ar ko tieši apsūdzētā liecībās tiesa konstatē pretrunas.

Apsūdzētais pirmstiesas izmeklēšanā, konfrontēšanas laikā, nepiekrita cietušā liecībām, ka laikā, kad cietušajam koda apsūdzētā suns, cietušais turpināja turēt savu suni aiz kakla siksnas, kaut arī nenorādīja uz pretējo, proti, liecināja, ka laikā, kamēr suņi kāvās, cietušais ar vienu roku turēja savu suni, turklāt liecināja, ka cietušais turēja savu suni aiz kakla siksnas. Šādas apsūdzētā liecības tiesa atzīst par pretrunīgām un neloģiskām, t.sk., attiecībā pret paša apsūdzētā notikušā versiju.

Cietušais liecināja, ka paša suns viņam iekost nevarēja, jo turot suni aiz kakla siksnas, un kā izriet no cietušā liecībām, kurām tiesa piešķir lielāku ticamību attiecībā pret apsūdzētā liecībām, turēja suni aiz kakla siksnas ar kreiso roku, tad suns kreisajā rokā iekost nevarēja, jo sunim pie apstākļiem, kad viņu tur aiz kakla siksnas, fiziski nav iespējams pagriezt galvu tā, lai iekostu rokā, ar kuru tiek turēts aiz kakla siksnas. Šādām cietušā liecībām, kas ir loģiskas un nav pretrunīgas ar citām cietušā liecībām, tiesa piešķir lielāku ticamību attiecībā uz apsūdzētā liecībām, ka cietušajam varēja iekost arī paša cietušā suns.

Pēc šādām cietušā liecībām apsūdzētais liecina, ka cietušais turēja savu suni aiz kakla siksnas, bet cietušā suns atradās no cietušā cietušajam labajā pusē, t.i., cietušais savu suni turēja ar labo roku. Bet, kad suņi sāka kauties, cietušais palaidis savu suni vaļā un ar abām rokām centās suņus izšķirt, abas savas rokas bāžot suņiem starp galvām, ko redzēja, skrienot pie cietušā un suņiem. Kad pieskrējis, cietušais atrāvis rokas no suņiem un atleca nost no suņiem. Pieņem, ka tieši tad arī apsūdzētā suns iekoda cietušajam, taču pašu kodiena brīdi neredzēja, neredzēja arī, kurš suns iekoda cietušajam. Kad pieskrēja pie notikuma vietas, cietušais atkal savu suni turēja ar labo roku aiz pavadas, suņi vēl savā starpā kāvās.

Savukārt cietušais apgalvo, ka apsūdzētais redzēja brīdi, kad viņa suns iekoda cietušajam, jo tas notika brīdī, kad abi – cietušais un apsūdzētais – rāva nost cits no cita savus suņus.

[12] Tiesa piešķir lielāku ticamību cietušā liecībām, ka viņš turēja savu suni ar kreiso roku, nevis labo, jo cietušais konfrontēšanas laikā sīki apraksta, ko darīja ar labo roku laikā, kad uzbruka apsūdzētā suns – centās aiz aizmugurējās kājas nogrūst apsūdzētā suni no sava, un šādi viņš nemainīgi, konsekventi, ar papildinājumiem, kas nemaina liecību būtību, liecina visās savās liecībās – gan pirmstiesas, gan tiesas izmeklēšanā.

Tiesa piešķir lielāku ticamību cietušā liecībām attiecībā pret apsūdzētā liecībām, jo apsūdzētā liecības nav konsekventas – vispirms liecina, ka suns cietušajam bija kreisajā pusē,
pēc tam – ka labajā pusē, vienā brīdī liecina, ka cietušais savu suni turēja aiz kakla siksnas, bet pēc tam – ka aiz pavadas. Turklāt šādas pretrunīgas apsūdzētā liecības ir fiksētas vienā nopratināšanas reizē - konfrontēšanas laikā 2015.gada 27.janvārī.

[13] Tiesa vērš uzmanību uz apsūdzētā tiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām, ka viņš īsti neredzēja, kā suns iekoda cietušajam, ka nevar apgalvot, vai apsūdzētajam brīdī, kad gāja uz viņa pusi, roka bija izstiepta, vai nē, t.i., apsūdzētā liecības ir nekonkrētas, pretrunīgas un izvairīgas, līdz ar ko tiesa apsūdzētā liecībām netic.

[14] Tiesa aizstāvības argumentu, ka cietušais izmanto situāciju, lai gūtu materiālu labumu, atzīst par nepamatotu, jo lietā ar cietušā pirmstiesas izmeklēšanā un tiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām un ekspertu atzinumiem (1.sējuma 33.-34., 104.-105., 191.lapa) pierādīts, ka cietušajam kreisajā rokā apsūdzētā suns izdarīja 3 kodumus.

[14.1] Turklāt lietā netika konstatēti apstākļi, kā dēļ cietušais apsūdzēto apmelotu. Savukārt apsūdzētajam ir iemesls sniegt nepatiesas liecības – nolūkā izvairīties no atbildības un soda. Kā arī tiesa neatstāj bez ievērības apsūdzētā liecības, ka viņš ir mednieks, un sodāmības ietekmē ieroču nēsāšanas atļauju. Augstāk spriedumā minētās administratīvās lietas dēļ (*skat. sprieduma [4] punktu*) jau ir uz laiku atņemta ieroču nēsāšanas atļauja un nezina, kad varēs to atgūt atpakaļ. Tiesas ieskatā šis ir vēl viens motīvs, kā dēļ apsūdzētais sniedz nepatiesas liecības.

Bez tam tiesa neatstāj bez ievērības apsūdzētā liecības, ka viņš gribējis atrisināt incidentu, piedāvājot cietušajam izlīgumu un kompensējot izdevumus, tās pašas ieroču atļaujas dēļ, samaksājot 500 EUR, kam cietušais neesot piekritis.

Tiesai nerodas nekādas šaubas par to, ka šāda kompensācija cietušajam tika piedāvāta tieši par cietušajam radītajiem miesas bojājumiem, jo cietušais atteicies no kompensācijas tādēļ, ka tobrīd vēl nebija veikta ekspertīze. Bet ekspertīze tika veikta pašam cietušajam, nevis sunim.

Tas, ka cietušais izteica cietušajam šādu piedāvājumu kompensēt izdevumus un noslēgt izlīgumu, tiesas ieskatā norāda uz apsūdzētā vainu, jo tiesa nekonstatē citus iemeslus, kuru dēļ apsūdzētais būtu šādu piedāvājumu izteicis un kas norādītu uz pretējo.

[15] Ar lietas materiāliem pievienoto un tiesas izmeklēšanā pārbaudīto suņa pasi apstiprinās, ka apsūdzētajam pieder (notikuma laikā) Pireneju kalnu suns vārdā *Basile* ar garu, baltu spalvu (1.sējuma 15-20.lapa).

[16] Ar liecinieces /pers. D/ liecībām, ka redzējusi, ka cietušais un viņa suns bija asinīs, apstiprinās cietušā liecības, ka cietušajam tika nodarīti miesas bojājumi.

Ar liecinieces /pers. E/ liecībām, ka cietušais 2014.gada vasarā bija gājis pastaigāties uz mežu ar suni, no pastaigas abi atgriezās asiņaini,
cietušajam visa roka bija asinīs, kas apstiprina cietušā liecības par to, ka viņam tika nodarīti miesas bojājumi. Tiesas izmeklēšanā lieciniece precizēja, ka cietušajam abas rokas bija asinīs, bet sakosta bija viena roka.

Liecinieks /pers. F/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka cietušais 2014.gada 31.jūlijā no pastaigas ar suni atgriezās asiņains. Liecināja, ka apsūdzētais pēc notikušā bija ieradies pie cietušā, lai atvainotos un vienotos par kompensāciju, kas nav pretrunā ar lieciniekа /pers. F/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām un tiesas izmeklēšanā pārbaudītajām liecībām (1.sējuma 160.-161., 162.-163.lapa). Tiesas sēdē pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības uzturēja, precizēja, ka cietušajam abas rokas bija sakostas, nevis abas rokas bija asinīs, t.i., arī /pers. F/ liecības apstiprina faktu, ka cietušajam tika nodarīti miesas bojājumi, sakoda suns.

[17] Pārtikas un veterinārā dienesta 2015.gada 17.decembra lēmums, ar kuru apsūdzētā suns nav atzīts par bīstamu (1.sējuma 172.-176.lapa) norāda, ka apsūdzētais pamatoti saukts pie kriminālatbildības par Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punkta un MK noteikumu Nr.266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai, pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai", 13. un 51.punkta pārkāpšanu, jo šie normatīvie akti attiecināmi uz tādu dzīvnieku, kas nav bīstami, īpašniekiem un turētājiem, un šis apstāklis konstatēts likumā noteiktajā kārtībā.

[18] Apsūdzētais apsūdzēts par to, ka pārkāpa Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu un MK noteikumu Nr.266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai, pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai", 13.punktā un 51.punktā noteikto.

Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punkts noteic, ka dzīvnieka īpašniekam ir pienākums nodrošināt, lai dzīvnieks netraucētu un neapdraudētu cilvēkus vai citus dzīvniekus.

Ministru kabineta 2006.gada 4.aprīļa noteikumi Nr.266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai, pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai" 13.punkts noteic, ka pilsētās un ciemos ārpus norobežotās teritorijas suns bez pavadas var atrasties zaļajā zonā un mežā (izņemot vietējo pašvaldību noteiktās vietas, kur saskaņā ar vietējo pašvaldību saistošajiem noteikumiem tas ir aizliegts) pastaigas laikā īpašnieka vai turētāja uzraudzībā un redzeslokā tādā attālumā, kādā īpašnieks vai turētājs spēj kontrolēt dzīvnieka rīcību.

Savukārt minēto noteikumu 51.punkts noteic, ka mājas (istabas) dzīvnieka īpašniekam vai turētājam ir tiesības kopā ar mājas (istabas) dzīvnieku atrasties ārpus mājas (istabas) dzīvnieka īpašnieka vai turētāja valdījumā vai turējumā esošās teritorijas, ja mājas (istabas) dzīvnieks netraucē sabiedrību un nerada draudus cilvēku drošībai,
veselībai un dzīvībai (51.1.apakšpunkts) un nerada draudus citu dzīvnieku drošībai, veselībai un dzīvībai (51.2.apakšpunkts).

Šajā sakarībā tiesa vērš uzmanību apsūdzētā tiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām, ka viņa suns neklausīja viņa komandām notikuma laikā un ka mežā savu suni bija palaidis vaļā no pavadas, kas kopsakarībā ar tiesas izmeklēšanā konstatēto un pierādīto, apstiprina, ka apsūdzētais ir pārkāpis Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu, jo viņa suns ir apdraudējis cietušā veselību, sakožot cietušo; apsūdzētais ir pārkāpis MK noteikumu Nr.266 13.punktu, jo apsūdzētā suns, atrodoties mežā bez pavadas, neatradās apsūdzētā redzeslokā tādā attālumā, ka apsūdzētais spētu kontrolēt sava suņa rīcību, jo apsūdzētā suns nav klausījis paša apsūdzētā komandas un uzbrukums cilvēkam tiesas ieskatā ir no dzīvnieka īpašnieka vai turētāja puses nekontrolēta dzīvnieka rīcība; kā arī apsūdzētais ir pārkāpis MK noteikumu Nr.266 51.punktu. Par nodarītajiem draudiem cietušajam liecina ne tikai cietušā liecības, bet arī ekspertu atzinumi, lietas materiāliem pievienotās fotogrāfijas ar cietušā miesas bojājumiem (1.sējuma 83.-86., 89.-91., 96.-97.lapa). Savukārt par draudiem cietušā drošībai liecina tas, ka cietušais saucis pēc palīdzības, kā tas izriet no cietušā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām liecībām (1.sējuma 107.-110.lapa).

[19] Rezumējot augstākminēto, tiesa atzīst par pierādītu, ka 2014.gada 31.jūlijā, cietušais bija izvedis pastaigā suni uz mežu pie d/s "Salūts", apsūdzētā suns *Basil,* ieraugot cietušo un cietušā suni, sāka skriet uz viņu pusi. To ieraugot, cietušais saņēma savu suni un turēja aiz kakla siksnas ar kreiso roku, apsūdzētā suns pieskrēja pie cietušā un viņa suņa, sakoda gan cietušā suni, gan cietušā kreiso roku, tādā veidā nodarot cietušajam vieglus miesas bojājumus, tādā veidā pārkāpjot Dzīvnieku aizsardzības likuma 5.panta otrās daļas 3.punktu un MK noteikumu Nr.266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai, pārvadāšanai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai", 13.punktu un 51.punktu.

[20] Tiesa kritiski vērtē aizstāvja argumentu, ka cietušais ar savu rīcību, mēģinot izšķirt suņus kaujas laikā, to turot, rīkojies neatbilstoši, līdz ar ko radusies neskaidrība par to, kurš suns ir nodarījis miesas bojājumus.

Pirmkārt, tiesas izmeklēšanā ir noskaidrots un pierādīts, ka tieši apsūdzētā suns ir nodarījis cietušajam miesas bojājumus, otrkārt – apsūdzētajam jebkurā gadījumā bija jānodrošina, ka viņa suns neradīts nekādus draudus cilvēkiem vai citiem dzīvniekiem jebkuros apstākļos, neatkarīgi no tā, vai cietušais pareizi vai nepareizi turējis savu suni apsūdzētā un aizstāvja ieskatā. Turklāt apsūdzētais atzina, ka viņa suns izraisīja konfliktu.

Tas, ka cietušais nepiekrita apsūdzētā piedāvātajam kaitējuma kompensācijas apmēram pēc notikuma, tiesas ieskatā nedod pamatu aizstāvim secināt, ka cietušais sniedz melīgas liecības par notikušo nolūkā iedzīvoties uz apsūdzētā rēķina.

[21] Tiesa, izanalizējot izdarītos noziedzīgā nodarījuma apstākļus, izvērtējot pirmstiesas izmeklēšanas laikā savāktos un tiesas sēdē pārbaudītos pierādījumus, secina, ka apsūdzētais izdarīja noziedzīgu nodarījumu, par kuru atbildība paredzēta KL 230.[1]panta pirmajā daļā un pie tādiem apstākļiem, kas norādīti apsūdzībā.

[22] Tiesa atzīst, ka apsūdzētā pienākums nav sava nevainīguma pierādīšana, jo apsūdzības pienākums ir pierādīt apsūdzētā vainu.

[23] Atbilstoši KPL 19.panta trešajai daļai visas saprātīgas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību. Konkrētajā gadījumā tiesa nekonstatē nekādas šaubas, kas būtu izvērtējamas, vai tās ir saprātīgas vai nav, jo iegūto pierādījumu kopums izslēdz jebkādas šaubas par apsūdzētā vainu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

[24] Saskaņā ar KL 46.panta prasībām, sodu nosaka tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgo pantu sankcijas, ievērojot šā likuma vispārīgās daļas noteikumus.

Tāpat pie soda noteikšanas tiesa ņem vērā arī KL 35.pantā definēto soda mērķi, kas ir aizsargāt sabiedrības drošību; atjaunot taisnīgumu; sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu; resocializēt sodīto personu; panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[25] Nosakot apsūdzētajam soda veidu, atbilstoši KL 46.panta otrajai daļai, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

[26] Saskaņā ar KL 7.pantu apsūdzētais izdarīja krimināpārkāpumu.

[27] **Pārbaudot apsūdzētā personību, noskaidrots**, ka viņš dzimis /datums/, Baltkrievijā, Latvijas nepilsonis, deklarētā dzīvesvieta /adrese A/, Rīga, faktiskā dzīvesvieta /adrese/, precējies, apgādībā personu nav, ar augstāko izglītību, dzelzceļa ekspluatācijas inženieris, SIA "/nosaukums/" valdes loceklis", vidējie mēneša ienākumi 1400 EUR, invaliditātes nav (1.sējuma 59.-60.lapa, 2.sējuma 7.lapa, Tiesu informatīvās sistēmas dati).

[28] Administratīvi sodīts. Iepriekš nesodīts (Tiesu informatīvās sistēmas dati).

[29] Nosakot apsūdzētajam soda mēru, atbilstoši KL 46.panta trešajai daļai, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Apsūdzētā atbildību mīkstinošus apstākļus tiesa nekonstatē.
Apsūdzētā atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatē.

[30] Ņemot vērā augstākminēto, ievērojot KL 35.pantā noteiktos principus par sodu un tā mērķi, noklausoties apsūdzētā paskaidrojumus, izvērtējot prokurores viedokli par soda noteikšanu, tiesa uzskata, ka apsūdzētajam nosakāms sods piespiedu darbu veidā, atbilstoši inkriminētā panta sankcijai.

Tiesa tieši šādu soda veidu atzīst par atbilstošu izdarītajam noziedzīgajam nodarījumam. Tiesa nosakot sodu, ņem vērā apsūdzētā personību, attieksmi pret izdarīto, ar noziedzīgo nodarījumu radīto kaitējumu cietušajam, kaut arī cietušās pārstāvis no kaitējuma kompensācijas attiecās, apsūdzētā atbildību pastiprinošos apstākļus.

[31] Pārējos panta sankcijā noteiktos sodus tiesa nevērtē, atsaucoties uz Augstākās tiesas 2014.gada Tiesu prakses apkopojumu „Tiesas nolēmumu struktūra un saturs lietās par vairākiem vienveidīgiem noziedzīgiem nodarījumiem", kas apspriests Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta tiesnešu sapulcē un atzīts par publiskojamu.

[32] Apsūdzētais netika aizturēts.

[33] 2014.gada 8.oktobrī apsūdzētajam piemērots drošības līdzeklis uzturēšanās noteiktā vietā (1.sējuma 47., 48.lapa), kas tiesas ieskatā atstājams negrozīts līdz sprieduma spēkā stāšanās, lai nodrošinātu sprieduma izpildi.

[34] Lietā par cietušo atzīts /pers. C/ (1.sējuma 41.lapa).

Atbilstoši KPL 350.panta pirmās daļas nosacījumiem kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu.

Saskaņā ar KPL 352.panta pirmo daļu kompensācijas apmēru nosaka tiesa, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā radīto mantisko zaudējumu apmēru, noziedzīgā nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, nodarītās fiziskas ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu, morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu, psihiskas traumas.

Cietušais pieteica materiālā kaitējuma kompensāciju 4036,44 EUR un morālā kaitējuma kompensāciju 2500 EUR apmērā. Apsūdzētais atzina cietušā pieteikto materiālā kaitējuma kompensāciju par ārstēšanās izdevumiem, morālā kaitējuma kompensāciju neatzina.

[34.1] Par pieteikto kaitējuma kompensāciju cietušais paskaidroja, ka strādāja paralēli divās vietās - gan Latvijā, gan Norvēģijā.

Kad sakoda apsūdzētā suns, vajadzēja braukt strādāt uz Norvēģiju, taču notikušā dēļ nevarēja to darīt, līdz ar to zaudēja vienu mēnešalgu. Nav saņēmis ne algu, ne slimības pabalstu pa periodu no 2014.gada 31.jūlija līdz 31.augustam.

Tiesa, izvērtējusi cietušā iesniegtos pierādījumus par materiālā kaitējuma kompensāciju (1.sējuma 70.-77.lapa, 2.sējuma 10.-12.lapa), atzīst, ka tā apmērs ir pamatots daļēji.

Tiesa neatzīst par pamatotu kaitējuma kompensāciju par apsūdzētā iespējamo atrauto peļņu, kā arī par negūto slimības pabalstu, jo tiesa atzīst, ka cietušais nav saņēmis slimības pabalstu savas, nevis apsūdzētā rīcības dēļ, proti, neviens neliedza apsūdzētajam iesniegt dokumentus un pieteikt darbnespēju jebkurā darbavietā, kurā viņš strādāja, vai arī iesniegt pieteikumu slimības pabalstam agrāk nekā to izdarījis.

Tiesai, ņemot vērā tiesas izmeklēšanā konstatēto un pārbaudītos pierādījumus, nav šaubu par to, ka zaudējumi cietušajam radušies apsūdzētā darbību rezultātā un nav atlīdzināti, līdz ar ko piedzenami no apsūdzētā. Vienlaikus tiesa norāda, ka gadījumā, ja cietušais uzskata, ka ar šādu kompensācijas apmēru nav atlīdzināts viss viņai radītais kaitējums, saskaņā ar KPL 350.panta trešās daļas noteikumiem, viņam ir tiesības prasīt tā atlīdzināšanu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā.

[34.2] Tiesai nav šaubu, ka cietušajam ir nodarīts morālais kaitējums. Taču morālais kaitējums ir jāvērtē ne tikai kā tiesības uz materiālu atlīdzību, bet arī kā morālais gandarījums, proti: kad par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu vainīgā persona saņem likumā paredzēto sodu. Apsūdzētie par izdarīto noziedzīgo nodarījumu ir saņēmuši likumā paredzēto sodu, kas arī jāvērtē kā morālais gandarījums cietušajai.

Tiesa norāda, ka izlemjot morālā kaitējuma atlīdzības apmēru, jāņem vērā, ka morālā kaitējuma atlīdzība neietver tādu kritēriju kā cietušā iepriekšējā labklājības līmeņa (mantiskā stāvokļa) nodrošināšana, jo ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisku tiesību vai nemantisku labumu aizskārumu.

Tiesas ieskatā morālais kaitējums nav izsakāms mantiskās vērtībās un to nevar atlīdzināt kā zaudējumu. Morālais kaitējums ir personai piemītošu nemantisku labumu vai ar likumu aizsargātu interešu prettiesisks aizskārums, kas personai radījis ciešanas, pārdzīvojumus, sāpes.

Morālā kaitējuma sekas var kompensēt, bet valsts nav noteikusi konkrētām situācijām atbilstošas konkrētas summas. Lai izvērtētu piespriežamā morālā kaitējuma apmēru, tiesa ņem vērā tiesu praksi, ievērojot cilvēktiesību principus un ievērojot saprātīguma un taisnīguma principu. Kā jau minēts, tiesu praksē nav precīzu instrumentu cilvēka ciešanu apjoma noteikšanai un tā pārvēršanai naudas izteiksmē. Šī kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta atlīdzība, kura apsūdzētajiem jāmaksā cietušajai, lai izlīdzinātu negatīvo ietekmi uz cietušā psihi un likvidētu ar likumpārkāpumu radītās ciešanas.

Augstākās tiesas 2010/2011.gada pētījumā „Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā" norādīts, ka, lemjot par morāla kaitējuma kompensācijas apmēru, tiesai ir jāizvērtē cietušā pieteikums un jāņem vērā vairākus kritērijus,
tai skaitā noziedzīga nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu, kā arī tiesas praksi citos, jo sevišķi salīdzināmos gadījumos, kad atlīdzinājumam jābūt līdzīgam.

Līdz ar ko, ievērojot augstākminēto, tiesa uzskata, ka cietušā pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas apmērs 2500 EUR nav samērīgs un taisnīgs, un ir apmierināms daļēji, 500 EUR apmērā. Šādu apmēru tiesa atzīst par pamatotu un samērīgu.

Turklāt tiesa uzsver, ka morālās kaitējuma kompensācijas samaksa ir noteikta kā gandarījums, un ir jāievēro samērīguma un taisnīguma princips un, morālā kaitējuma kompensācija ir tikai viens no kompensācijas veidiem un neaizstāj cietušā mantai nodarīto kaitējumu. Turklāt, nav pieļaujama vienas personas mantas palielināšanās uz otras personas rēķina.

Vienlaikus tiesa norāda, ka ja cietušais uzskata, ka ar šādu kompensācijas apmēru nav atlīdzināts viss viņami radītais kaitējums, saskaņā ar KPL 350.panta trešās daļas noteikumiem, viņam ir tiesības prasīt tā atlīdzināšanu Civilprocesa likumā noteiktajā kārtībā

[35] Lietisko pierādījumu lietā nav.

[36] Procesuālo izdevumu lietā nav.

[37] Arests apsūdzētā mantai nav uzlikts.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar KPL 350.-352., 511.-512., 520., 524., 527.-530.pantu, tiesa

n o s p r i e d a

atzīt /pers. B/ par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts KL 230.[1]panta pirmajā daļā un sodīt ar **piespiedu darbu uz 60 stundām.**

Atstāt negrozītu piemēroto drošības līdzekli, uzturēšanās noteiktā vietā, līdz sprieduma spēkā stāšanās.

Apmierināt daļēji cietušā /pers. C/ pieteikto materiālā kaitējuma kompensāciju. Pārējā daļā materiālā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Piedzīt no apsūdzētā par labu cietušajam /pers. C/ materiālā kaitējuma kompensāciju **100,18 EUR.**

Apmierināt daļēji cietušā /pers. C/ pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju. Pārējā daļā morālā kaitējuma kompensāciju nenoteikt.

Piedzīt no apsūdzētā par labu cietušajam /pers. C/ morālā kaitējuma kompensāciju **500 EUR.**

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā no pilna sprieduma teksta pieejamības dienas, apsūdzētais no tulkojuma pieejamības dienas, apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā, iesniedzot apelācijas sūdzību vai protestu Rīgas rajona tiesā.

Pilna sprieduma pieejamības diena latviešu valodā 2017.gada 5.jūlijā, pilna sprieduma tulkojuma pieejamības diena 2017.gada 3.augustā.

Rīgas rajona tiesas tiesnese I.Ādamsone-Struža